

[Arne Bjerregaard]

grundet frygt for, at landene ikke formåede at tackle de økonomiske problemer bedre, end man gjorde det i 1930'erne – med det til følge, som vi havde i 1930'erne, som jeg også har sagt før her, hvilket let kunne resultere i, at vi ikke kunne fastholde endelige videreudvikle det demokratiske samfundssystem. Men heldigvis er der da tegn på en vis opgang i den vestlige verdens økonomi. Dette virker afdæmpende på den tiltagende protektionisme, det virker afdæmpende på subsidiepolitikken, og dette i sig selv virker forstærkende på den økonomiske udvikling.

Når jeg siger dette, er det for at gøre det klart, at kristeligt folkeparti ikke ønsker at påstå, som man undertiden kan høre, at vi isoleret kan løse vores økonomiske problemer herhjemme, således at vi om føje år måske kunne stå – nå ja, som et idealland med høj levestandard, fuld beskæftigelse, handelsoverskud osv., medens de andre stadig væk var på et lavere økonomisk niveau. Dette er ikke muligt, det lader sig ikke gøre, det er en utopisk tanke, og det er at stikke folk blå i øjnene at ville påstå, at det er muligt, at Danmark skulle kunne løfte sig selv meget op over de andre nationer, vi er i nær tilknytning til handelsmæssigt.

Beklageligt er det kun, at en verden med en så udviklet teknik som den, vi har i vesterlandene med avancerede kommunikationssystemer og meget andet, ryger ind i en alvorlig økonomisk krise, blot fordi visse olielande på visse tidspunkter lader deres prvenu af olieprisforhøjelsen udgå af det økonomiske kredsløb. For det er faktisk det, der er kendsgerningen for hele den vestlige verden. Det tyder på væsentlige mangler i vores kommunikationssystem i den vestlige verden, det tyder på mangel på fleksibilitet, omstillingsevne, i hele den vestlige verden og i de enkelte nationer. Man må jo nok sige, at intet som helst i den økonomiske nedtur, som vi har været igennem i de sidste 10 år, var betinget af noget som helst i verden i øvrigt, det var kun betinget af mangel på omstillingsevne.

Når vi beskæftiger os med finanslove osv., må vi også beskæftige os med de store linjer, de internationale linjer, de globale udviklingslinjer og ikke bare beskæftige os med vores lille, snævre andegård, for den kan vi ikke løsrive fra sammenhængen med verden omkring os. Det er klart, at vi er afhængige

af verden omkring os, hvor der er krisetilstand. Derfor kan man ikke påstå, at nogen bestemt har skabt krisetilstanden her i Danmark. Den er selvfølgelig en følge også af krisen ude omkring. At den er så slem, som den er, er måske også en følge af, at vi ikke har ført den rette politik på de rette tidspunkter. Men det er da klart, at selv om der er krisetilstand overalt i verden, har vi pligt til herhjemme at sørge for at udnytte de nationale muligheder, de muligheder, vi nu har på de givne tidspunkter, og lade dem komme til udtryk bl.a. i en finanslov.

Regeringens politik har sammen med – det må vi selvfølgelig også sige – heldige konjunkturudviklinger i landene udenfor givet positive resultater, har givet tro på fremtiden, har givet tro på, at der er en mulighed for, at vi, ikke blot ved egen hjælp, men også ved hjælp fra og samarbejde med andre lande omkring os, har mulighed for at komme ud af den økonomiske krise. Men enhver anstændig analytiker af den økonomiske situation må da sige: det lader sig ikke gøre på 2-3-4 år, det varer 10-15 år for os igen at stå som en gældfri nation, det lykkes ikke på nogle ganske få år.

Enhver ved, at på trods af store besparelser, på trods af indkomstpolitik og på trods af alt det andet, vi gennemfører af forskellige indgreb, vil der stadig fremover i flere år være underskud på underskud på mange milliarder kroner. Det underskud, vi har i år, som såmænd er stort nok, og som kunne have været større, hvis vi ikke havde gjort noget, skal igen forrentes til næste år, og blot den forrentning vil på næste års finanslov kræve nye besparelser eller nye indtægter. Sådan kan vi fortsætte. Derfor er vi selvfølgelig nødt til at bremse op så meget, som det er muligt, uden at skade den sociale balance og uden at gå ind i disse mægtige nedskæringer, som man vil fra fremskridtspartiets side, og som ødelægger mere, end de opbygger.

Det ved også socialdemokratiet. Socialdemokratiet ved, at det er nødvendigt at føre en stram politik, som det også tidligere har fremlagt, og derfor forstår jeg ikke socialdemokratiet, forstår ikke, at socialdemokratiet ikke vil medvirke, forstår ikke, at socialdemokratiet vil sætte sig udenfor, når socialdemokratiet – såvel som vi – ved, at hvis udviklingen fortsatte, uden at vi foretog nogle ind-